

Aleksander Limasiewicz

Wrocław, ul. Św. Antoniego, ul.
Kazimierza Wielkiego, AZP 80-28/-

Informator Archeologiczny : badania 30, 287

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WROCLAW,

ul. Św. Antoniego,
ul. Kazimierza Wielkiego,
AZP 80-28/-

- miasto średniowieczne i nowożytne (poł. XIII-XX w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez dr. Aleksandra Limisiewicza (AKME Zdzisław Wiśniewski). Finansowane przez PROFI sp. z o.o. Pierwszy sezon badań.

Odkryto 134 obiekty archeologiczne oraz fragmentarycznie zachowaną warstwę humusu pierwotnego. Przebadano obiekty podzielić można funkcjonalnie na związane z funkcjonowaniem budynków mieszkalnych: piwnice i piwniczki oraz doły posłupowe; związane z zapatrzeniem w wodę: studnie czerpalne i wodociągowe oraz obiekty sanitarne (kloaki). Ponadto wyróżniono obiekty komunikacyjne, tj. relikty ulicy lub mostu oraz obiekty związane z zagospodarowaniem terenu.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w AKME Zdzisław Wiśniewski, PSOZ we Wrocławiu, Muzeum Archeologicznym we Wrocławiu. Wyniki badań zostaną opublikowane w „Silesia Antiqua”.

Badania będą kontynuowane.

WROCLAW-Mokra, st. 1,

AZP 78-27/-

- gródek stożkowy (XIII-XIV w.)

- ślady osadnictwa nowożytnego

Ratownicze badania wykopaliskowe w trakcie budowy instalacji energetycznej, przeprowadzone w lutym przez dr. dr. Andrzeja Mierzwińskiego, Sławomira Moździocha, mgr Lidie Nowacką (Instytut Archeologii i Etnologii PAN). Finansowane przez Zakład Energetyczny Wrocław SA. Nadzorowany wykop instalacyjny miał długość około 200 m.

Odkryto ślady osadnictwa z okresu późnego średniowiecza na terenie obecnej wsi, w promieniu kilkuset metrów na południe i zachód od gródka. Oprócz kilku fragmentów ceramiki późnośredniowiecznej i kilkudziesięciu fragmentów ceramiki nowożytnej nie stwierdzono żadnych obiektów osadniczych. Zabezpieczono także rabunkowy (archeologiczny?) wkop na obszarze samego gródka, oczyszczając i dokumentując jego profile – pozyskano kilkanaście fragmentów ceramiki późnośredniowiecznej oraz przedmiot żelazny i przedmiot kościany o nieokreślonej funkcji. Stwierdzono pozostałości dwóch faz zabudowy gródka: drewniano-glinianej (starszej) oraz w przeważającej mierze ceglanej (młodszej). Dokładniejsze datowanie tych faz wymagałoby jednak systematycznych badań wykopaliskowych. Zasypanie i dokumentacja profili wykopu zostały wykonane w ramach programu wrocławskiego Oddziału Państwowej Służby Ochrony Zabytków, mającego na celu zabezpieczanie stanowisk (grodzisk stożkowych), z których część została uszkodzona rabunkowymi wkopami.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Archeologicznym – Oddziale Muzeum Miejskiego we Wrocławiu. Wyniki badań zostaną opublikowane w „Silesia Antiqua”.

WROCLAW-Ołbin,

ul. Jedności Narodowej
(odcinek środkowy),
AZP 79-28/-

- ślady osadnictwa z późnego średniowiecza i okresu nowożytnego (Przedmieście Odrzańskie)

Ratownicze badania wykopaliskowe podczas nadzoru wykopów pod instalację gazową, przeprowadzone w okresie od 13 lipca 1995 r. do 16 stycznia 1996 r. przez dr. Elżbietę Kłosińską, dr. Andrzeja Mierzwińskiego, dr. Sławomira Moździocha, mgr Lidie Nowacką (Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk Oddział we Wrocławiu). Finansowane przez Przedsiębiorstwo Instalacyjno-Budowlane „Aquadukt” we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Nadzorowano wykopy na odcinku ul. Jedności Narodowej pomiędzy jej zbiegiem z ul. Henryka Probusa i Skwerem Pionierów Wrocławskich. Długość ich osiągnęła 1120,5 m, przy standardowej głębokości 110 cm i szerokości 80 cm. Dla celów badawczych wykorzystano ten fakt do wykonania dodatkowego sondażu na głębokość 210 m (do poziomu stropu calca).

Zarejestrowane układy stratygraficzne oraz pozyskany materiał zabytkowy (ceramika naczyńowa i budowlana, kafle, fajki, przedmioty metalowe, odpady, półsurowiec i wyroby kościane, rogowe, drewniane, skórzane oraz szklane, tkaniny, muszle, żuzle) obejmują okres od XVI lub schyłku XV po XIX w. Ukazują one kolejne fazy renowacji traktu drogowego wiodącego na Oleśnicę, usytuowanego na grobli, który z czasem zmienił się w ciąg uliczny (dawna Matthiasstraße). Pośrednio dokumentują również zmiany w funkcji i zabudowie środkowego Ołbina. Za najstarszy poziom osadniczy należy uznać warstwę piasku ilastego, silnie nasyconą mierzwą (poziom 120-170 cm), uchwyconą na odcinku między ulicami Henryka Pobożnego i J. Niemcewicza. Zalega ona na ilastych nawarstwieńcach calcowych